

Kurios

Laatst volgde ik de live stream van een kerkdienst waarin werd gepreekt over Lukas 19. De predikant beweerde, met een verwijzing naar vers 31 van dat hoofdstuk, dat de discipelen hun Meester Goddelijke eer bewezen. Ze duiden Hem immers aan als **kurios**. Toen ze in opdracht van Christus een jonge ezelin losmaakten die bij de Olijfberg was vastgebonden, en de omstanders aan hen vroegen: "Waarom maakt u het los?", gaven ze het antwoord: "De Heer (Gr. **kurios**) heeft het nodig". **Kurios** zou (volgens deze predikant) een eretitel zijn die Joden alleen maar aan God gaven. De discipelen eerden (volgens hem) hun Meester op dezelfde wijze als de God van Israël. In zijn verkondiging keerde de predikant zich tegen Joden, moslims en unitarische christenen die "de Godheid van Christus ontkennen".

Het stemt mij altijd droevig wanneer predikanten iets beweren dat apert onjuist is, en op grond van die onjuistheid andersdenkenden verketteren. Want wat is hier het geval? In het Nieuwe Testament is **kurios** een aansprektitel die gelovigen gebruiken voor de Ene God, onderdanen voor hun vorst, slaven voor hun heer, en vrouwen voor hun wettige echtgenoot. Uit het gebruik van het woord **kurios** blijkt beslist **niet**, dat de sprekers hun meerdere Goddelijke eer bewezen.

Abraham werd door zijn vrouw Sara "heer" (Gr. **kurios**) genoemd (1 Petr. 3:6). Sara bewees haar man daarmee grote eer, maar géén goddelijke eer! De heren (d.w.z. de eigenaars, of bezitters) van slaven waren de **kurioi** van deze dienaren (Efe. 6:5,9; Kol. 3:22, Kol. 4:1). De Messias is "de Here der heren" (Openb. 17:14, 19:16). "Here der heren" betekent volgens Openb 17:14: "Koning van de koningen". Een koning (of een keizer) is in het taalgebruik van de Bijbel een heer (Gr. **kurios**). Om het onderscheid tussen de hemelse Heer en menselijke heren aan te geven, gebruikt de Schrift soms de uitdrukking: "heren naar het vlees" (Efe. 6:5).

Wat deze predikant beweerde, druist in tegen het onderwijs van Mozes, de evangelienschrijvers en de apostelen. De Bijbelse geloofsbelijdenis luidt als volgt: "Hoor, Israël, de HERE is onze God; de HERE is **één!**" (Deut. 6:4). De Here Jezus stemde in met deze geloofsbelijdenis, want Hij antwoordde op een vraag van een Schriftgeleerde: "Het eerste [gebod] is: Hoor Israël, de Here, onze God, de Here is **één...**" (Markus 12:28-30). In een gebed dat de Heiland uitsprak noemde Hij Zijn Vader "de **enige** waarachtige God" en duidde Hij zichzelf aan als de (menselijke) Zoon die door die Vader was gezonden: "Dit nu is het eeuwige leven: dat zij U kennen, **de enige waarachtige God**, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt" (Johannes 17:3). De apostel Paulus schreef: "Voor ons nochtans is er **maar één God: de Vader**, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn..." (1 Korinthe 8:6). Ter verklaring van die uitspraak schreef hij bij een andere gelegenheid: "Want er is **één God** en ook één middelaar

tussen God en mensen, de **mens** Christus Jezus, die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen" (1 Timotheüs 2:5-6).

Wie deze Bijbelteksten op zich laat inwerken, komt tot de conclusie dat niet de Joden, de moslims of de unitariërs op het genoemde punt dwalen, maar dat er een dwaling werd verkondigd door de predikant.

* * * * *